

4. neděle postní zvaná Laetare (= raduj se, vesel se, jásej – podle Iz 66,10)

Numeri (Čtvrtá Mojžíšova) 21,4-9:

Izraelci táhli z hory Hóru dál cestou k Rákosovému moři, aby obešli edómskou zemi. Avšak lid propadl na té cestě malomyslnosti a mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umožili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.“ I poslal Hospodin na lid ohnivé hady. Ti lid štípali, takže v Izraeli mnoho lidí pomřelo. Lid přišel k Mojžíšovi a přiznával: „Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby nás těch hadů zbavil.“ Mojžíš se tedy za lid modlil. Hospodin Mojžíšovi řekl: „Udělej si hada Ohnivce a připevni ho na žerd'. Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš tedy udělal bronzového hada a připevnil ho na žerd'. Jestliže někoho uštkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naživu.

Jan 3,14-21:

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen (zachráněn).

Vážené sestry, vážení bratři,

na začátku našeho starozákonního (SZ) příběhu jsme četli, že Izraelci při putování z egyptského otroctví do slíbené země svobody *propadali malomyslnosti a mluvili proti Bohu* a proti Mojžíšovi. To v současnosti děláme i my. Sice máme oproti Izraelcům co jíst a co pít, nemáme nuznou a jednotvárnou stravu (manu), přesto často trdnomyslníme, reptáme a všechno kritizujeme. Stýská se nám po našich blízkých, /telefon ani počítač plně nenahradí osobní setkání, podání ruky, vřelé obejmutí/, po lidech vůbec; je to divné a smutné bez nedělních bohoslužeb a biblických hodin /ani rozhlasové a televizní přenosy – díky Bohu za ně! – nenahradí plně naše sborové společenství/. Máme obavy o zdraví svých drahých i o své; máme starosti finanční, pracovní, obáváme se o vzdělání svých dětí a vnoučat. Nemůžeme druhým pomáhat, jak bychom chtěli, protože za nimi nesmíme. Reptáme

a nadáváme – hlavně na vládu. Atd. Ještě že na nás Hospodin nepošle ohnivé hady! Tenkrát zachránil Izraelce Mojžíšem vyrobený bronzový had Ohnivec. Kdo dokázal odtrhnout oči od země plné jedovatých hadů, kdo dokázal pozvednout svůj zrak a podívat se vzhůru na bronzového hada, ten nezemřel. Kdo měl tu obrovskou víru (důvěru v Boha), že – byť uštknutý – zůstane naživu, ten byl zachráněn.

/Možná i odtud z Bible je znakem lékařů a farmaceutů – znamením uzdravení a záchrany had ovinutý na žerdi. Je to tzv. Aeskulapova hůl – symbol očištné a léčivé síly. Ten se vyskytoval už v dávnověku ve více kulturách./

Pán Ježíš připomíná Nikodémovi tento trochu podivný, tajemný SZ příběh a sám sebe připodobňuje k tomu bronzovému hadu, vyvýšenému na žerď. Jako had Ohnivec byl vyvýšen a stal se nástrojem záchrany pro ty, kteří tomu důvěřovali, podobně Ježíš bude „vyvýšen“ na kříži (bude ukřižován a zemře) a stane se tak záchranou pro věřící – záchranou před věčnou smrtí. I když jsme již byli „uštknuti“ jedem vlastních hříchů a vin. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

V našem SZ příběhu je důležité, že *lid činil pokání*. Izraelci přiznali, že zhřešili – mluvili proti Hospodinu. Teprve potom prosili Mojžíše o přímlyvy, aby je Bůh zbavil těch ohnivých hadů. Naším úpěnlivým prosbám o záchranu musí předcházet naše upřímná lítost nad tím, že jsme Boha opustili (i jako český národ), že jej nemáme v úctě a už vůbec ne na 1. místě, že si na něho vzpomeneme jen tehdy, když je nám zle, reptáme proti němu a všechno špatné na něho svádíme. Teprve po pokání – vyznání svých vin a lítosti smíme prosit Boha ve jménu Ježíše Krista za odpuštění, záchranu a uzdravení. Kristův kříž byl vztyčen pro záchranu mnohých.

Pozvedněme v této postní době svůj (duchovní) zrak „od země“ – od svých obav, starostí, smutku, někdy i zoufalství vzhůru k Bohu – ke Kristu. Vždyť On nás nechce soudit, nýbrž spasit – zachránit!

/4. postní neděle 14. 3. 2021 Jindřiška Buttová/